

Overdenking 28 juni 2020 Ds. Piet Kingma

Op het moment dat ik deze video opneem, vrijdag 26 juni 2020, is het stralend weer. Zomerse temperaturen doen ons goed. We mogen na een lange tijd van vrijwillige of verplichte isolatie, weer naar buiten. Voorzichtig gaan we weer de natuur in, gaan we wellicht weer plannen maken over hoe we de aanstaande vakantie periode vorm zullen geven.

Ik moet zeggen dat Janny en ik nog wel moeite hebben om weer volop deel te gaan nemen aan het dagelijkse leven met alle vrijheden die we weer terugkrijgen. Vrijheden, die ons nu al weer geruime tijd door een virus zijn afgenomen. Een virus, dat levensbedreigend kan zijn. Erg levensbedreigend wanneer je tot de risico groepen behoort. Voorzichtigheid is op zijn plaats.

Het heeft ertoe geleid dat we elkaar sinds lange tijd niet meer hebben gezien. En volgende week komt daar verandering in. Voorzichtig zullen de deuren van Elim aan de Zuidkade in Drachten weer opengaan. Ontzettend goed. En toch speelt ook hier, zoals ook op verschillende andere momenten, je eigen verantwoordelijkheid een grote rol. Wij zullen, met pijn in het hart, er dan ook niet zijn. Een term die de laatste tijd met enige regelmaat wordt gebruikt is "better safe than sorry". Maar hoe het ook zij, we gaan voorzichtig weer een kant op waarin onze omgangsvormen weer een beetje gaan in de richting van het normale.

Het was een bijzondere, lange periode die we enigszins nu achter de rug hebben. Een periode waarin je bepaalde dingen minder doet dan normaal en ook dingen ervaart die je waarschijnlijk anders niet zou hebben ervaren. Ik was eigenlijk altijd al iemand die behoorlijk het nieuws volgde. Op tv, op de radio, via de nieuwsmedia die ook in andere vormen op je afkomen. Ik moet bekennen dat ik daar best wel eens gefrustreerd over raak. Als ik zie en hoor hoe gemakkelijk men kritiek levert op bestuurders in deze moeilijke tijden. Hoe men ze diskwalificeert. Beschuldigt van list en bedrog. Crisismaatregelen treft voor eigen belang. Dat hardwerkende wetenschappers om ons waar mogelijk door deze crisis heen te loodsen worden weggezet als mensen met ook een mening...

Hoe ook binnen onze politieke setting er Kamerleden zijn die de leugen neerzetten als ook een waarheid. Waar de waarheid wordt weggezet als fake nieuws, de leugen als de alternatieve waarheid.

Hoe ook binnen onze westerse wereld de zogenaamde leider van die westerse wereld een meester leugenaar blijkt te zijn die de waarheid het liefst niet aan bod wil laten komen. Ik moet eerlijk zeggen dat ik in dit soort gevallen wordt overmand door onbegrip. Het maakt mij boos!

Dat de waarheid wel vaker en al heel lang in het gedrang komt blijkt m.i. wel uit het feit dat Paulus in zijn Romeinenbrief daar ook aandacht aan besteedt. In Romeinen 1: 18 lezen we:

"En vanuit de hemel openbaart Gods toorn zich over al het kwaad en onrecht van hen die met hun onrechtvaardigheid de waarheid geweld aandoen."

Zonder nu de intentie te hebben om diep in de tekst en betekenis van dit gedeelte te duiken, denk ik dat het terecht is om te kunnen stellen dat Paulus al in zijn tijd onrechtvaardigheid zet tegenover de waarheid.

Onrechtvaardigheid vs waarheid.

Is het dan niet zo dat rechtvaardigheid en waarheid samen gaan? En mag je dan, hoewel kort door de bocht, stellen dat het de waarheid geweld aandoen een onrechtvaardige daad is?

Bestuurders, politici, presidenten, die de leugen laten regeren zijn onrechtvaardig bezig. Zij benadelen op grote schaal de belangen van mensen zoals u en ik. Of het nu gaat over politieke eigenbelangen of over het ontkennen van de klimaatveranderingen of over het niet beschermen van de ander voor de gevolgen van een pandemie. Onrechtvaardigheid...

Misschien is dat wel het gevoel wat bij mij van tijd tot tijd leidt tot frustratie.

In de vroege jaren zestig van de vorige eeuw, ik was een jaar of acht, ging ik op muzikles bij de Harmonie in Sneek. Ik kreeg les op de bugel van de dirigent van de Harmonie, Henk Bakker. Nadat ik mijn A diploma had gehaald mocht ik bij het korps komen spelen, kreeg een heus uniform en mocht tussen de andere muzikanten de 3e bugelpartij spelen. Eén van de eerste grotere muziekstukken die ik mee mocht spelen was een compositie van Jean Sibelius, een Finse componist. Hij schreef dit stuk in 1899 als protest tegen de Russische overheersing van Finland. Een jaar later herschreef hij die compositie en noemde het Finlandia. En toen lag dat muziekstuk zomaar op mijn lessenaar bij de Harmonie in Sneek. Henk Bakker vertelde bij de introductie van Finlandia het verhaal van het land met de duizenden meren. Hoe onweersbuien en hevige stormen over het land trokken. In de muziek kon je dat zien gebeuren. De bliksemschichten en de donder, het geluid van de storm, de muziek spreekt voor zich. En dan...wordt het stil. Het hevige weer komt tot rust en een hymne komt tevoorschijn uit de chaos van het moment. Muziek die rust uitstraalt, die je meeneemt uit de storm van het dagelijkse leven naar momenten van rust. Momenten waarop je weer kunt genieten van de natuur, van het leven.

Deze hymne, naar ik heb begrepen ooit het alternatieve volkslied van Finland, werd wereld beroemd en is ook bij ons, bij u wellicht bekend. Het staat in het boekje Opwekking onder nummer 124. Met name de Nederlandse tekst van het tweede couplet spreekt mij erg aan:

“Gelovend ga ik, eigen zwakheid voelend. En telkens weer moet ik uw kracht verstaan. Toch rijst in mij een lied van overwinning ik bouw op U en ga in uwe naam.”

Muziek heeft de mogelijkheid om direct tot het hart door te dringen. Het verandert mijn emotie. Het verandert mijn soms wat vervelende situatie. Het brengt mij terug binnen de grenzen van het Koninkrijk van God. Het Koninkrijk wat dan weer tastbaar wordt, waar de Liefde van Godswege weer voelbaar wordt, waar gerechtigheid voor alle mensen een realiteit wordt.

Ik wil afsluiten met een gebed. Een gebed verwoord door **Huub Oosterhuis** in het boekje **“Kom bevrijden”**

Alle denkbare en ondenkbare levende zielen
Bevelen wij U aan.
Gij hebt U toch beschikbaar gesteld,
Wij mochten U roepen, hebt Gij gezegd.
"Ik zal er zijn" was uw Naam.

Verstaat Gij ons nu wij U roepen,
Ziet Gij door onze gezichten heen
Tot in onze duistere verdeelde ziel?
Wij zijn de mens die Gij gemaakt hebt.

Gij die gezegd hebt: "Troost mijn volk",
Voor hen die eenzaam tegen de grond gaan,
Voor hen die niets meer hebben dan ongeluk,
Is er geen troost, geen woord dat redt.
Zijt Gij de vriend die hen omhoog haalt?

Hoor allen die om vrede roepen
Als om een onbestaanbaar geluk.
Hoor het bloed dat roept uit de aarde
Dat het vergeefs is vergoten.
Hoor hen die sprakeloos zijn,
Monddood, gemarteld, waar ter wereld niet.

En de doden, vergaan in de aarde,
Verstrooid op de wind, voorgoed onvindbaar,
En allen die weg zijn gegaan zonder groet

Wat heeft met hen gedaan
Hij die nooit varen laat
Het werk van zijn handen?

Gij die in den beginne hebt geroepen
Licht, en de duisternis vluchtte,
Dag, en de nacht kromp ineen,
Mensen, en uit het onbestaanbare
Werden wij mensen.

Gij die zin gegeven hebt aan ons bestaan,
Gij die ons hart verwarmd hebt,
Grondvest opnieuw dit huis vol mensen,
Deze aarde.

Tot vrede strekke uw naam
Ik zal er zijn.